Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
G. PITRUZZELLA
fremsat den 29. april 2021 [1]

Sag C-647/19 P

Ja zum Nürburgring eV
mod

Europa-Kommissionen

»Appel – statsstøtte – støtte til Nürburgring-komplekset – salg af aktiverne tilhørende modtagerne af den statsstøtte, der er blevet erklæret uforenelig – åben, gennemsigtig, ikke-diskriminerende og ubetinget udbudsprocedure – ingen vanskeligheder, der nødvendiggør indledningen af en formel undersøgelsesprocedure – formaliteten – interesseret part – Rettens begrundelsespligt – urigtig gengivelse af beviserne«

1. Med sin appel, der er genstand for dette forslag til afgørelse, har sammenslutningen Ja zum Nürburgring eV (herefter »appellanten«) nedlagt påstand om ophævelse af Rettens dom af 19. juni 2019, Ja zum Nürburgring mod Kommissionen (T-373/15, EU:T:2019:432, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten forkastede sammenslutningens påstand om annullation af Kommissionens afgørelse (EU) 2016/151 af 1. oktober 2014 om Tysklands statsstøtte SA.31550 (2012/C) (ex 2012/NN) til Nürburgring (herefter »den endelige afgørelse«) [2].

2. Den foreliggende sag rejser interessante spørgsmål om rækkevidden af begrebet »interesseret part« som omhandlet i artikel 1, litra h), i forordning nr. 659/1999 [3], og om rækkevidden af den pligt til at begrunde domme, der påhviler Retten.

I. Faktiske omstændigheder

3. Tvistens baggrund er anført i den appellerede doms præmis 1-16, som jeg henviser til for nærmere oplysninger. Med henblik på den foreliggende sag skal jeg blot anføre følgende.

4. Nürburgring-komplekset (herefter »Nürburgring«), som ligger i den tyske delstat Rheinland-Pfalz, omfatter en racerbane til bilvæddeløb (herefter »Nürburgring-racerbanen«), en forlystelsespark, hoteller og restauranter.

[1] Originalsprog: italiensk.

[2] EUT 2016, L 34, s. 1.

[3] Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af [artikel 108 TEUF] (EFT 1999, L 83, s. 1). Denne forordning er nu ophævet og erstattet af Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUT 2015, L 248, s. 9).

5. I perioden 2002-2012 nød Nürburgrings ejere (herefter »sælgerne«) godt af en række støtteforanstaltninger, hovedsageligt fra den tyske delstat Rheinland-Pfalz, til opførelse af en forlystelsespark, hoteller og restauranter samt til afholdelse af Formel 1-løb.

6. Som følge af en første klage indgivet af appellanten besluttede Kommissionen i 2012 at indlede en formel undersøgelsesprocedure efter artikel 108, stk. 2, TEUF vedrørende de ovennævnte støtteforanstaltninger.

7. Samme år erklærede Amtsgericht Bad Neuenahr-Ahrweiler (byretten i Bad Neuenahr-Ahrweiler, Tyskland) sælgerne insolvente og traf beslutning om salg af deres aktiver (herefter »Nürburgrings aktiver«). Der blev indledt en udbudsprocedure (herefter »udbudsproceduren«), som udmøntede sig i salg af disse aktiver til Capricorn Nürburgring Besitzgesellschaft GmbH (herefter »Capricorn«).

8. Den 23. december 2013 indgav appellanten en ny klage til Kommissionen med den begrundelse, at udbudsproceduren ikke havde været gennemsigtig og ikke-diskriminerende. Ifølge appellanten modtog den udvalgte køber, dvs. Capricorn, ny støtte og sikrede kontinuiteten af sælgernes økonomiske aktiviteter, således at påbuddet om tilbagesøgning af den støtte, som sælgerne havde modtaget, skulle udvides til at omfatte Capricorn.

9. Den 1. oktober 2014 vedtog Kommissionen den endelige afgørelse. Kommissionen konstaterede for det første i denne afgørelse, at visse statsstøtteforanstaltninger, som Tyskland havde ydet til fordel for sælgerne, var ulovlige og uforenelige med det indre marked, og fastslog endvidere, at Capricorn og selskabets datterselskaber ikke var berørt af en eventuel tilbagesøgning af støtten til sælgerne [4] (herefter »den første omtvistede afgørelse«).

10. For det andet fastslog Kommissionen i den endelige afgørelse, at salget af Nürburgrings aktiver til Capricorn ikke udgjorde statsstøtte [5]. Kommissionen gjorde nemlig gældende, at salget var blevet gennemført efter en åben, gennemsigtig og ikke-diskriminerende udbudsprocedure, og at denne procedure havde udmøntet sig i salg af disse aktiver til markedsprisen (herefter »den anden omtvistede afgørelse«).

II. Sagen for Retten og den appellerede dom

11. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 10. juli 2015 anlagde appellanten søgsmål med påstand om annullation af den første og den anden omtvistede afgørelse.

12. I den appellerede dom erklærede Retten først og fremmest, at søgsmålet skulle afvises for så vidt angår annullation af den første omtvistede afgørelse. Efter Rettens opfattelse havde appellanten ikke påvist, at sammenslutningen selv eller et af dens medlemmer var individuelt berørt af afgørelsen i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF [6].

13. For så vidt angår påstanden om annullation af den anden omtvistede afgørelse konstaterede Retten indledningsvis, at parterne var enige om, at den anden anfægtede afgørelse er en afgørelse truffet efter den indledende fase af undersøgelsen af støtteforanstaltninger, som fastsat i

4 Jf. henholdsvis den endelige afgørelses artikel 2 og 3, stk. 2.

5 Jf. den endelige afgørelses artikel 1, sidste led.

6 Jf. den appellerede doms præmis 70 og 71.

artikel 108, stk. 3, TEUF, og ikke efter en formel undersøgelsesprocedure [7]. Endvidere lagde Retten til grund, at appellanten havde søgsmålskompetence til at beskytte de processuelle rettigheder, som appellanten i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF havde i egenskab af »interesseret part«, og søgsmålsinteresse [8]. Retten behandlede derefter realiteten i de til støtte for påstanden fremførte anbringender, fandt dem alle ubegrundede og forkastede således søgsmålet i det hele [9].

III. Parternes påstande

14. Appellanten har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom og annullerer den første og den anden omtvistede afgørelse, eller subsidiært hjemviser sagen til Retten, og tilpligter Kommissionen at betale sagsomkostningerne.

15. Kommissionen har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver Rettens konklusion i den appellerede doms præmis 73-94 om, at påstanden om annullation af den anden omtvistede afgørelse kunne antages til realitetsbehandling, selv tager stilling til påstanden og afviser den, forkaster appellen og tilpligter appellanten at betale sagsomkostningerne.

IV. Bedømmelse af appellen

16. Appellanten har til støtte for sin appel fremsat fem anbringender.

17. Det første og det andet anbringende vedrører den del af den appellerede dom, som angår den første omtvistede afgørelse. Appellanten har gjort gældende, at Retten begik retlige fejl ved at benægte, at vedkommende havde søgsmålskompetence i sin egenskab af henholdsvis konkurrent i det første anbringende og brancheorganisation i det andet.

18. De øvrige tre anbringender vedrører derimod den del af den appellerede dom, der angår den anden omtvistede afgørelse. Nærmere bestemt har appellanten med det tredje anbringende gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den – med samme begrundelse som benægtelsen af appellantens søgsmålskompetence i forhold til den første omtvistede afgørelse – fandt, at vedkommende ikke havde søgsmålskompetence i sin egenskab af konkurrent eller brancheorganisation. Med det fjerde anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten begik en række retlige fejl og gengav faktiske omstændigheder og beviser urigtigt i forbindelse med den bedømmelse, der førte Retten til at konkludere, at Kommissionen ikke havde haft pligt til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure. Med det femte anbringende har appellanten påberåbt sig retlige fejl ved vurderingen af, om begrundelsen for den anden omtvistede afgørelse var tilstrækkelig.

19. I sit svarskrift har Kommissionen fremsat formalitetsindsigelse vedrørende påstanden om annullation af den anden omtvistede afgørelse og nedlagt påstand om, at Domstolen af egen drift vurderer formaliteten med hensyn til denne påstand på ny og afviser den.

20. I overensstemmelse med Domstolens anmodning begrænser jeg min bedømmelse til dels formaliteten vedrørende påstanden om annullation af den anden omtvistede afgørelse, dels det fjerde og det femte anbringende.

7 Jf. den appellerede doms præmis 83.

8 Jf. den appellerede doms præmis 93.

9 Jf. den appellerede doms præmis 196 og 198.

A. Kommissionens påstand om, at Domstolen af egen drift fastslår, at påstanden om annullation af den anden omtvistede afgørelse skal afvises

1. Parternes argumenter

21. Kommissionen har anført, at Retten fejlagtigt fandt, at søgsmålet med hensyn til den anden omtvistede afgørelse kunne antages til realitetsbehandling, og gjort gældende, at Domstolen af egen drift skal udtale sig om dette spørgsmål, såfremt det rejses. Konkret mener Kommissionen, at Retten fortolkede og anvendte begrebet »interesserede parter« som omhandlet i artikel 108, stk. 2 og 3, TEUF og artikel 1, litra h), i forordning nr. 659/1999 forkert, da den lagde til grund, at appellanten kunne have denne status.

22. For det første har Kommissionen gjort gældende, at status som »interesseret part« ifølge retspraksis forudsætter et konkurrenceforhold, som fordrejes af støtteforanstaltningerne. Følgelig begik Retten en retlig fejl, da den betragtede appellanten som interesseret part, efter at have konstateret, at appellanten ikke opererer på de af de omhandlede foranstaltninger berørte markeder. Ifølge Kommissionen baserede Retten sin bedømmelse på en ufuldstændig læsning af relevant retspraksis.

23. For det andet begik Retten ligeledes en retlig fejl ved at konkludere, at appellantens og dens medlemmers interesser var blevet påvirket af de tildelte støtteforanstaltninger.

24. Først og fremmest redegjorde Retten ikke for de elementer, der lå til grund for konstateringen i den appellerede doms præmis 86, hvorefter de omhandlede interesser var blevet påvirket af, at Nürburgrings aktiver kunne være blevet solgt til Capricorn til en pris, som formodentligt ikke stemte overens med en markedspris. Endvidere finder Kommissionen, at Retten betegnede appellanten som »interesseret part« ved i det væsentlige at basere sig på den omstændighed, at appellanten kunne råde over oplysninger, som kunne have været relevante for Kommissionen inden for rammerne af en formel undersøgelsesprocedure. Imidlertid ville en sådan fortolkning af begrebet »interesseret part« være for bred og ikke tage hensyn til, at videregivelse af en oplysning, der bidrager til at fastlægge, at der er ydet ulovlig statsstøtte, ikke automatisk bevirker, at den, der har videregivet denne oplysning, opnår status som »interesseret part«.

25. Appellanten har bestridt Kommissionens argumenter.

2. Bedømmelse

26. Kommissionen har nedlagt påstand om, at Domstolen af egen drift fastslår, at søgsmålet i første instans skal afvises med hensyn til den anden omtvistede afgørelse.

27. I denne sammenhæng skal det påpeges, at ifølge fast retspraksis skal Domstolen, når den forelægges en appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, i givet fald af egen drift tage stilling til, hvorvidt et annullationssøgsmål kan antages til realitetsbehandling, og følgelig til et anbringende om en ufravigelig procesforudsætning vedrørende manglende overholdelse af betingelsen i artikel 263, stk. 4, TEUF, hvorefter en sagsøger kun kan begære en afgørelse, som ikke er rettet til vedkommende, annulleret, hvis

sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt af denne afgørelse [10].

28. I den appellerede doms præmis 78-89 tog Retten stilling til formaliteten vedrørende appellantens søgsmål med hensyn til den anden omtvistede afgørelse, navnlig spørgsmålet om, hvorvidt appellanten havde en individuel interesse i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF, og anerkendte, at appellanten havde status som »interesseret part« i forhold til denne afgørelse og derfor søgsmålskompetence til at beskytte de processuelle rettigheder, som appellanten i kraft af denne status havde i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF.

29. I denne forbindelse vil jeg erindre om, at artikel 1, litra h), i forordning nr. 659/1999, der i det væsentlige gentager den i Domstolens praksis [11] allerede udviklede definition, definerer begrebet »interesserede parter« som »alle […] personer, virksomheder eller sammenslutninger af virksomheder, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, herunder navnlig støttemodtageren, konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer«.

30. Jeg har for nylig allerede påpeget [12], at ifølge fast retspraksis udelukker denne definition ikke, at en virksomhed, der ikke er en direkte konkurrent til modtageren af en støtte, kan betragtes som »interesseret part«, hvis den gør gældende, at dens interesser kan være påvirket af støttetildelingen [13]. Mens en konkurrerende virksomhed til en modtager af en støtteforanstaltning utvivlsomt er omfattet af »de interesserede parter« som omhandlet i artikel 108, stk. 2, TEUF [14], kan en enhed, som ikke er konkurrent til støttemodtageren, betegnes som »interesseret part«, såfremt det kan godtgøres, at dens interesser kan være påvirket af støttetildelingen, hvilket kræver, at enheden ifølge retspraksis godtgør, at der er risiko for, at støtten har en konkret indvirkning på dens situation [15].

31. I modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, fremgår det af denne retspraksis, at status som »interesseret part« ikke nødvendigvis forudsætter et konkurrenceforhold, som fordrejes af støtteforanstaltningerne, og at Retten dermed ikke kan kritiseres for at have begået

[10] Jf. dom af 29.11.2007, Stadtwerke Schwäbisch Hall m.fl. Kommissionen (C-176/06 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2007:730, præmis 18), og af 29.7.2019, Bayerische Motoren Werke og Freistaat Sachsen mod Kommissionen (C-654/17 P, EU:C:2019:634, præmis 44).

[11] Jf. dom af 2.4.1998, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

[12] Jf. i denne forbindelse punkt 64-67 i mit forslag til afgørelse i de forenede sager Scandlines Danmark m.fl. mod Kommissionen (C-174/19 P og C-175/19 P, EU:C:2021:199).

[13] Jf. dom af 27.10.2011, Østrig mod Scheucher-Fleisch m.fl. (C-47/10 P, EU:C:2011:698, præmis 132 og den deri nævnte retspraksis).

[14] Dom af 3.9.2020, Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland m.fl. mod Kommissionen (C-817/18 P, EU:C:2020:637, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

[15] Jf. bl.a. dom af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, præmis 65), og af 27.10.2011, Østrig mod Scheucher-Fleisch m.fl. (C-47/10 P, EU:C:2011:698, præmis 132). Jf. også generaladvokat Szpunars forslag til afgørelse i sagen Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland m.fl. mod Kommissionen (C-817/18 P, EU:C:2020:255, punkt 36 ff. med flere henvisninger til retspraksis).

en retlig fejl, da den betragtede appellanten som interesseret part til trods for, at den tidligere havde konstateret, at appellanten ikke opererer på de af de omhandlede foranstaltninger berørte markeder [16].

32. Kommissionen finder endvidere, at Retten fejlagtigt betegnede appellanten som »interesseret part« ved udelukkende, som anført i den appellerede doms præmis 87 og 88, at basere sig på den omstændighed, at appellanten kunne råde over oplysninger, som kunne have været relevante for Kommissionen inden for rammerne af en formel undersøgelsesprocedure.

33. I denne henseende er jeg enig med Kommissionen i, at alene den omstændighed, at en person råder over oplysninger, som kan være relevante inden for rammerne af en formel undersøgelsesprocedure, ikke er tilstrækkelig til, at denne person kan betragtes som »interesseret part« [17].

34. En så bred fortolkning af begrebet »interesseret part« er nemlig ikke forenelig med definitionen og kriterierne nævnt ovenfor i punkt 29 og 30, som betinger anerkendelsen af denne status af, at den pågældende persons interesser kan være påvirket af støttetildelingen, hvilket kræver, at støtten har en konkret indvirkning på dens situation. Som med rette anført af Kommissionen kan det heraf udledes, at alene muligheden for at videregive oplysninger, der kan føre til at fastlægge ulovlig statsstøtte, ikke i sig selv bevirker, at den, der har videregivet disse oplysninger, har status som »interesseret part«.

35. I denne henseende skal jeg påpege, at det ved læsning af den appellerede doms præmis 86-88 tilsyneladende fremgår, at Retten reelt fandt, at appellantens interesser kunne være påvirket af støttetildelingen til Capricorn, henset til, at appellanten rådede over oplysninger, som Kommissionen kunne have taget højde for under den formelle undersøgelsesprocedure. I den appellerede doms præmis 86 nævnte Retten – på en om end temmelig vag måde – appellantens almennyttige karakter, da Retten anførte, at det drejer sig om en sammenslutning, hvis formål er »genetablering og fremme af en racerbane til bilvæddeløb på Nürburgring og fremme af de fælles interesser for dens medlemmer, hvoraf nogle afholder sportsbegivenheder på den omhandlede racerbane«. Denne henvisning synes imidlertid ikke at være blevet indført for at begrunde, at appellanten havde status som »interesseret part«, men snarere for at konstatere, at appellanten rådede over oplysninger, som kunne være relevante for Kommissionens vurdering, hvilket – som jeg har påpeget i det foregående punkt – ikke i sig er tilstrækkeligt til, at appellanten kan anerkendes denne status.

[16] I modsætning til Kommissionens argumenter er Rettens bedømmelse i denne forbindelse ikke i strid med hverken dom af 24.5.2011, Kommissionen mod Kronoply og Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341), eller dom af 6.11.2018, Scuola Elementare Maria Montessori mod Kommissionen og Kommissionen mod Scuola Elementare Maria Montessori og Ferracci (C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873). I den førstnævnte dom lagde Domstolen til grund, at en virksomhed, der ikke er en direkte konkurrent til modtageren af en støtte, men som kræver den samme råvare til sin fremstillingsproces, betragtes som interesseret part, hvis den gør gældende, at dens interesser kan være påvirket af støttetildelingen, og i tilstrækkelig grad godtgør, at der er risiko for, at støtten har en konkret indvirkning på dens situation (jf. præmis 64 og 65). I modsætning til, hvad Kommissionen har anført, baserede Domstolen ikke sin bedømmelse på den omstændighed, at de to berørte virksomheder konkurrerede på et marked i forudgående led, dvs. markedet for den pågældende råvare. Den anden doms præmis 43, som Kommissionen har påberåbt sig, er imidlertid ikke relevant i denne sammenhæng, fordi Domstolen i den nævnte præmis slet ikke tog stilling til spørgsmålet om anerkendelsen af status som »interesseret part«. Denne præmis vedrører snarere spørgsmålet om, hvorvidt en afgørelse truffet af Kommissionen, der fortsat lader de nationale foranstaltninger, som stillede den pågældende sagsøger i en ugunstig konkurrencestilling, virke i fuldt omfang, direkte påvirker nævnte sagsøgers retsstilling.

[17] I denne forbindelse mener jeg, at præmis 12 i kendelsen afsagt af Domstolens vicepræsident den 6.10.2015, Comité d'entreprise de la Société nationale maritime Corse Méditerranée (SNCM) mod Kommissionen (C-410/15 P(I), EU:C:2015:669), hvortil Retten henviste i den appellerede doms præmis 87, ikke kan opfattes således, at den blotte besiddelse af relevante oplysninger er tilstrækkeligt til, at indehaveren af disse oplysninger kan betegnes som »interesseret part«. I denne præmis henviste Domstolens vicepræsident efter min opfattelse mere til formålet med at anerkende, at den af den vurderede sag omfattede part havde status som »interesseret part«.

36. Det fremgår dog ved læsningen af sagsakterne, at appellanten i stævningen for Retten havde gjort gældende at være en sammenslutning, som gennem mere end 40 år har forsvaret interesserne i den samlede tyske motorsport, *især* i relation til Nürburgring-racerbanen, og at sammenslutningens grundlæggende formål er at sikre racerbanens drift under økonomiske forhold rettet mod den almene interesse, således at også sportsudøvere kan opnå adgang til racerbanen. I dette øjemed har sammenslutningen bl.a. udviklet et koncept vedrørende anvendelse af racerbanen baseret på den almene interesse, oprettet kontakter og forhandlet med de kompetente statslige myndigheder, myndighederne i delstaten Rheinland-Pfalz samt andre interessenter. Appellanten havde endvidere anført, at Capricorn, køberen af Nürburgrings aktiver, derimod forfulgte et stik modsat koncept om profitmaksimering, som er fuldstændigt uforeneligt med appellantens egne målsætninger.

37. I lyset af disse argumenter, som Kommissionen i øvrigt tilsyneladende ikke har bestridt, mener jeg, at den angivelige støttetildeling til Capricorn i relation til købet af Nürburgrings aktiver kan påvirke interesserne for både appellanten, hvis formål og eksistens har særlig tilknytning til Nürburgring-racerbanen, og dens medlemmer, idet der er risiko for, at ydelsen af den angiveligt ulovlige støtte har en konkret indvirkning på deres situation.

38. Det følger af ovenstående betragtninger, at appellanten efter min opfattelse skal betragtes som »interesseret part« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, litra h), i forordning nr. 659/1999, og at Retten derfor ikke begik nogle retlige fejl, da den fandt, at appellantens påstand om annullation af den anden omtvistede afgørelse kunne antages til realitetsbehandling, for så vidt som påstanden sigtede mod at beskytte de processuelle rettigheder, som appellanten i kraft af denne status havde i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF.

B. Det fjerde anbringende vedrørende fejl ved bedømmelsen af, om der forelå alvorlige vanskeligheder, som kunne begrunde indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure

39. Med det fjerde anbringende, som er opdelt i fem led, har appellanten gjort gældende, at Retten begik en række retlige fejl, gengav beviser urigtigt og ikke angav en tilstrækkelig begrundelse som et led i den bedømmelse, som førte Retten til at konkludere, at det ikke var godtgjort, at Kommissionen efter afslutningen af den indledende undersøgelsesfase var stødt på vanskeligheder, der nødvendiggjorde, at der blev indledt en formel undersøgelsesprocedure.

40. Eftersom appellanten flere gange har gjort gældende, at den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesmangel eller er utilstrækkeligt begrundet, er det efter min opfattelse – inden jeg undersøger appellantens argumenter inden for rammerne af det fjerde anbringende – hensigtsmæssigt at erindre om Domstolens praksis vedrørende rækkevidden af den pligt til at begrunde domme, der påhviler Retten.

1. Rækkevidden af den pligt til at begrunde domme, der påhviler Retten

41. Den begrundelsespligt, der følger af artikel 36 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, der finder anvendelse på Retten i medfør af samme statuts artikel 53, stk. 1, og artikel 117 i Rettens procesreglement, indebærer ifølge fast retspraksis, at begrundelsen for den appellerede dom klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som Retten har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne afgørelse, og således at

Domstolen kan udøve sin prøvelsesret [18].

42. Det fremgår endvidere af retspraksis, at anbringendet om Rettens manglende stillingtagen til argumenter fremført i første instans i det væsentlige svarer til påberåbelse af en tilsidesættelse af begrundelsespligten [19], og at spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen for en dom afsagt af Retten er selvmodsigende eller utilstrækkelig, er et retsspørgsmål, der som sådan kan rejses under en appelsag [20]. Under en appelsag er formålet med Domstolens efterprøvelse bl.a. at undersøge, om Retten i tilstrækkelig grad har taget stilling til alle de argumenter, som appellanten har fremført [21].

43. Ifølge fast retspraksis indebærer denne begrundelsespligt imidlertid ikke, at Retten skal fremkomme med en udtømmende fremstilling og et for et behandle alle de argumenter, der er fremført af parterne i sagen, idet Rettens begrundelse således kan fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret [22]. Retten er dog ikke forpligtet til at tage stilling til forhold, der er åbenbart uvedkommende, eller til at foregribe potentielle indsigelser [23].

44. Det følger af de ovenfor anførte principper, at Retten ganske vist ifølge retspraksis, på ovennævnte betingelser, kan opfylde sin pligt til at begrunde domme ved en indirekte begrundelse, men Retten må imidlertid ikke »tout court« undlade at tage stilling, udtrykkeligt eller implicit, til ikke åbenbart uvedkommende argumenter, som er blevet fremført for den, eller gengive deres indhold urigtigt. En undladelse af denne art udgør nemlig en begrundelsesmangel, der er i strid med Rettens begrundelsespligt, og derudover også en tilsidesættelse af retten til effektiv retsbeskyttelse, som er fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder [24].

2. Det fjerde anbringendes første led vedrørende udbudsprocedurens gennemsigtige og ikke-diskriminerende karakter

a) Parternes argumenter

45. Med det fjerde anbringendes første led har appellanten gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 146 fejlagtigt konkluderede, at det på grundlag af de af appellanten fremførte argumenter ikke var muligt at fastslå, at Kommissionen burde have haft betænkeligheder med hensyn til, om udbudsproceduren havde været gennemsigtig og ikke-diskriminerende. I denne henseende har appellanten fremsat tre klagepunkter.

[18] Jf. bl.a. dom af 11.6.2015, EMA mod Kommissionen (C-100/14 P, EU:C:2015:382, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis), og af 26.5.2016, Rose Vision mod Kommissionen (C-224/15 P, EU:C:2016:358, præmis 24).

[19] Jf. dom af 11.5.2017, Dyson mod Kommissionen (C-44/16 P, EU:C:2017:357, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis), og af 16.11.2017, Ludwig-Bölkow-Systemtechnik mod Kommissionen (C-250/16 P, EU:C:2017:871, præmis 55).

[20] Jf. bl.a. dom af 26.5.2016, Rose Vision mod Kommissionen (C-224/15 P, EU:C:2016:358, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis), og senest dom af 11.6.2020, China Construction Bank mod EUIPO (C-115/19 P, EU:C:2020:469, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis).

[21] Jf. dom af 11.5.2017, Dyson mod Kommissionen (C-44/16 P, EU:C:2017:357, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis), og kendelse af 13.12.2012, Alliance One International mod Kommissionen (C-593/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:804, præmis 27).

[22] Jf. bl.a. dom af 26.5.2016, Rose Vision mod Kommissionen (C-224/15 P, EU:C:2016:358, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis), og af 11.5.2017, Dyson mod Kommissionen (C-44/16 P, EU:C:2017:357, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

[23] Jf. i denne retning dom af 6.11.2012, Éditions Odile Jacob mod Kommissionen (C-551/10 P, EU:C:2012:681, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

[24] Jf. i denne retning også generaladvokat Kokotts forslag til afgørelse i sagen Bayer CropScience og Bayer mod Kommissionen (C-499/18 P, EU:C:2020:735, punkt 89).

46. For det første har appellanten, med særlig henvisning til den appellerede doms præmis 145, kritiseret Retten for at have lagt til grund, at det efter »kriteriet om værdimaksimering med hensyn til alle aktiver« var muligt at opnå en købspris for Nürburgrings aktiver, som var forenelig med statsstøttereglerne. Ifølge appellanten baserede Retten sig på en fejlagtig fortolkning af artikel 107 TEUF og 108, stk. 2, TEUF. Endvidere undersøgte Retten ikke en række argumenter, som appellanten havde fremført i denne henseende, hvilket indebærer, at den appellerede dom er utilstrækkeligt begrundet.

47. Appellanten har gjort gældende, at den i første instans havde redegjort for de retlige kriterier, som skal tages i betragtning ved udformning af en udbudsprocedure, der opfylder betingelserne for at opnå markedsprisen. Over for Retten havde appellanten påpeget, at konkurrenceforholdene ifølge retspraksis skal genoprettes særskilt med hensyn til ethvert af de berørte markeder. Hvad angår den retspraksis, ifølge hvilken det hovedformål, som forfølges med tilbagebetalingen af ulovligt ydet statsstøtte, er at fjerne den konkurrencefordrejning, som er forårsaget af støttetildelingen, havde appellanten over for Retten anført, at udbudsprocedurens struktur ikke havde været i stand til at eliminere den konkurrencefordrejning, som var blevet forårsaget af støttetildelingen, fordi den ulovlige støtte var blevet anvendt for at oprette et konglomerat af virksomheder, der opererer på forskellige markeder. Ifølge appellanten ville det i en kontekst af denne art have været nødvendigt at kræve afgivelse af et separat bud for hver enkelt kommerciel enhed, som havde været til salg. Dette ville ikke have hindret et samlet salg, men de enkelte bydende havde været nødt til at tilbyde den højeste pris for hver enkelt enhed i konglomeratet. Alene denne fremgangsmåde ville have gjort det muligt at sammenligne buddene.

48. For det andet har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved ikke at tage højde for, at de interesserede investorer på intet tidspunkt var blevet informeret om det i den appellerede doms præmis 144 og 145 nævnte kriterium om tærsklen på 25% af det højeste bud (herefter »kriteriet om de 25%«)[25]. Da investorerne ikke havde kunnet tage hensyn til dette kriterium i deres strategier, havde udbudsproceduren hverken været gennemsigtig eller ikke-diskriminerende. Konstateringen i den appellerede doms præmis 145, hvorefter kriteriet om de 25% var blevet fastsat ud fra værdien af de faktisk afgivne bud og derfor først kunne fastsættes konkret ex post, savner betydning med hensyn til udbudsprocedurens gennemsigtige og ikke-diskriminerende karakter.

49. For det tredje har appellanten i det væsentlige bestridt, at Retten ikke tog højde for dens argument om, at Capricorn er et andet selskab end selskaberne Capricorn Automotive GmbH og Capricorn Holding GmbH, dvs. de selskaber, der havde afgivet bud under udbudsproceduren. Det fremgår af retspraksis, at accept af et bud, som ikke er afgivet af en kandidat, der har deltaget selvstændigt i en udbudsprocedure, ikke opfylder kravet om, at en sådan procedure skal være af åben og gennemsigtig karakter.

50. Kommissionen har gjort gældende, at det fjerde anbringendes første led skal dels forkastes, dels afvises.

b) Bedømmelse

51. Inden for rammerne af det fjerde anbringendes første led har appellanten bestridt Rettens bedømmelse i præmis 138-146, på grundlag af hvilken appellantens klagepunkt om, at udbudsproceduren havde været ikke-gennemsigtig og diskriminerende, blev forkastet.

[25] Jf. nærmere i detalje punkt 53 nedenfor.

1) Kort sammenfatning af den appellerede dom

52. I denne del af den appellerede dom konstaterede Retten, at investorerne i løbet af udbudsproceduren var blevet anmodet om at afgive et vejledende bud på enten alle aktiver, definerede enheder eller enkelte aktiver, at buddene ville blive evalueret ud fra bl.a. budprisen for aktiverne i forhold til buddets omfang, og at investorerne ville blive udvalgt i lyset af et kriterium om værdimaksimering med hensyn til alle aktiver. Retten tilføjede, at anvendelsen af dette kriterium i praksis havde medført, at sælgerne i den sidste fase af udbudsproceduren kun havde taget bud på alle aktiver i betragtning, fordi et samlet salg af Nürburgring i lyset af de afgivne bud ville have gjort det muligt at opnå en højere pris, end hvis de enkelte aktiver blev solgt hver for sig.

53. Retten konstaterede endvidere, at der var blevet afgivet i alt seks vejledende bud på alle aktiver, hvor den budte pris repræsenterede mindst 25% af det højeste bud, at buddene på alle aktiver, som ikke var nået op på 25% af det højeste bud ikke var blevet taget yderligere i betragtning, og at det samme havde gjort sig gældende for buddene på Nürburgring-racerbanen, som sammen med de enkelte bud på de øvrige aktiver i alt ikke var nået op på 25% af det højeste bud.

54. Retten udledte heraf, at de interesserede investorer frit havde kunnet definere genstanden for deres bud i lyset af de oplysninger, de havde modtaget vedrørende kriteriet om værdimaksimering med hensyn til alle aktiver, og at kriteriet om de 25% alene havde haft til formål at give kriteriet om værdimaksimering med hensyn til alle aktiver et konkret indhold, og da det var blevet fastsat ud fra værdien af de faktisk afgivne bud, kunne det først fastsættes konkret ex post.

2) Klagepunkterne vedrørende »kriteriet om værdimaksimering med hensyn til alle aktiver«

55. Inden for rammerne af klagepunkterne vedrørende »kriteriet om værdimaksimering med hensyn til alle aktiver« har appellanten først og fremmest gjort gældende, at Rettens bedømmelse er behæftet med en retlig fejl, fordi det, henset til anvendelsen af de omhandlede støtteforanstaltninger for at oprette et konglomerat af kommercielle enheder, ville have været nødvendigt at kræve afgivelse af et separat bud for hver enkelt kommerciel enhed, som Nürburgrings aktiver bestod af. Dette ville have været den eneste fremgangsmåde, som kunne eliminere den konkurrencefordrejning, som var blevet forårsaget af støttetildelingen. Appellanten har tilføjet, at den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesmangel i denne henseende.

56. I denne forbindelse skal det først og fremmest påpeges, at ifølge fast retspraksis er formålet med tilbagesøgning af en ulovlig støtte at genoprette den oprindelige situation, og dette formål er opnået, når den pågældende støtte, eventuelt med tillæg af morarenter, er blevet tilbagebetalt af støttemodtageren eller, med andre ord, af de virksomheder, som virkelig har modtaget den. Ved denne tilbagebetaling mister støttemodtageren den fordel, som virksomheden havde opnået på markedet i forhold til konkurrenterne, og situationen fra tiden før ydelsen af støtte er genoprettet [26].

57. Heraf følger, at det hovedformål, som forfølges med tilbagebetalingen af ulovligt ydet statsstøtte, er at fjerne den konkurrencefordrejning, der er forårsaget af den konkurrencefordel, som er opnået ved den ulovlige støtte [27].

[26] Jf. dom af 1.10.2015, Electrabel og Dunamenti Erőmű mod Kommissionen (C-357/14 P, EU:C:2015:642, præmis 110).

[27] Dom af 30.4.2020, Nelson Antunes da Cunha (C-627/18, EU:C:2020:321, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

58. Som Retten med rette påpegede i den appellerede doms præmis 133, fremgår det imidlertid af Domstolens faste praksis, at når en virksomhed, som har modtaget ulovlig statsstøtte, bliver solgt til markedsprisen, dvs. til den højeste pris, som en privat investor, der handlede på normale konkurrencevilkår, var parat til at betale for selskabet i den situation, som det befandt sig i, bl.a. efter at have modtaget statsstøtte, er støtteelementet blevet vurderet til markedsprisen og indbefattet i købsprisen. Under disse omstændigheder kan køberen ikke anses for at have haft nogen fordel i forhold til de øvrige aktører på markedet [28].

59. Med hensyn til den foreliggende situation fremgår det af den appellerede doms præmis 142-145, som jeg har gengivet i punkt 52-54 ovenfor, at Retten konstaterede, at de interesserede investorer inden for udbudsproceduren frit havde kunnet definere genstanden for deres bud og afgive et vejledende bud på enten alle aktiver, definerede enheder eller enkelte aktiver. Buddene ville herefter blive evalueret i lyset af et kriterium om værdimaksimering med hensyn til alle aktiver. Muligheden for at afgive et separat bud for hver enkelt kommerciel enhed i konglomeratet af virksomheder, som Nürburgrings aktiver bestod af, var således ikke udelukket, men kunne udnyttes af hver enkelt bydende efter eget skøn. Uanset hvilken type bud der ville blive afgivet (dvs. et bud på alle aktiver eller et separat bud for hver enkelt kommerciel aktivitet), ville buddet altid blive evalueret i lyset af dette kriterium om værdimaksimering med hensyn til alle aktiver.

60. I denne sammenhæng synes fastsættelsen af et kriterium vedrørende evaluering af buddene med henblik på værdimaksimering med hensyn til alle aktiver og dets anvendelse på den ovenfor beskrevne måde under ingen omstændigheder at være i strid med kravene ifølge den ovenfor i punkt 57-59 nævnte retspraksis, for så vidt som anvendelsen af dette kriterium ganske sikkert sigter mod, og tilsyneladende også er i stand til, at opnå salg af de omhandlede aktiver til den højest mulige pris, således at det i overensstemmelse med denne retspraksis sikres, at køberen ikke har haft nogen fordel i forhold til de øvrige aktører på markedet. Jeg mener ikke, at Rettens bedømmelse i denne henseende er behæftet med retlige fejl.

61. Hvad derimod angår klagepunktet om en begrundelsesmangel om dette emne er det efter min opfattelse ved læsning af den appellerede doms præmis 142-145, således som det i øvrigt fremgår af punkt 52-54 ovenfor, muligt på tilstrækkelig klar vis at identificere grundene til, at Retten konkluderede, at anvendelsen af kriteriet om værdimaksimering med hensyn til alle aktiver i den konkrete situation var egnet til, at de omhandlede aktiver ville kunne blive solgt til den højest mulige pris, og dermed til at opnå en købspris, som var forenelig med statsstøttereglerne. Jeg mener derfor ikke, at Retten tilsidesatte sin begrundelsespligt i denne henseende.

3) Klagepunktet om den hemmelige karakter af kriteriet om de 25%

62. Appellanten har endvidere gjort gældende, at Rettens undersøgelse i den appellerede doms præmis 145 (gengivet i punkt 54 ovenfor) af kriteriet om de 25% er behæftet med en retlig fejl, fordi dette kriterium på intet tidspunkt var blevet meddelt de interesserede investorer, som derfor ikke havde kunnet tage hensyn hertil i deres strategier.

63. I denne forbindelse vil jeg påpege, at det er ubestridt, at kriteriet om de 25% blev anvendt ud fra værdien af de faktisk afgivne bud. Som Retten konstaterede i den appellerede doms præmis 145, kunne kriteriet følgelig først fastsættes konkret ex post. Når dette er sagt, skal det

[28] Jf. dom af 29.4.2004, Tyskland mod Kommissionen (C-277/00, EU:C:2004:238, præmis 80), og af 1.10.2015, Electrabel og Dunamenti Erőmű mod Kommissionen (C-357/14 P, EU:C:2015:642, præmis 112).

imidlertid anføres, at konkret fastsættelse ex post af dette kriterium på ingen måde er ensbetydende med, at det ikke var muligt at give oplysning herom i udbudsmaterialet og således at informere de bydende om, at de afgivne bud ville blive evalueret efter dette kriterium.

64. Til trods for dette mener jeg, at manglende indikation eller oplysning herom ikke er tilstrækkelig til at så tvivl om udbudsprocedurens åbne og gennemsigtige karakter. I den appellerede doms præmis 145 konstaterede Retten, at kriteriet om maksimering af salgsværdien var blevet meddelt de interesserede investorer, og at de derfor havde haft kendskab til, at de skulle udforme deres bud i overensstemmelse med dette kriterium, hvis de ville have en mulighed for at vinde udbuddet.

65. Set ud fra dette perspektiv fremgår det ikke, hvordan de bydendes strategi ville have kunnet være udformet anderledes, såfremt de var blevet underrettet om, at kun bud, der repræsenterede mindst 25% af det højeste afgivne bud på alle aktiver, ville blive betragtet yderligere i proceduren. Det er således ikke godtgjort, at manglende oplysning om dette kriterium, som først kunne fastsættes ex post, havde nogen indvirkning på udbudsprocedurens forløb. Heraf følger, at Rettens bedømmelse efter min opfattelse ikke er behæftet med retlige fejl.

4) Klagepunktet om, at den bydende blev ændret i løbet af udbudsproceduren

66. For det tredje har appellanten i det væsentlige bestridt, at Retten ikke tog højde for appellantens argument om, at Capricorn er et andet selskab end selskaberne Capricorn Automotive GmbH og Capricorn Holding GmbH, der havde afgivet bud under udbudsproceduren.

67. I denne forbindelse vil jeg erindre om, at i henhold til artikel 170, stk. 1, i Domstolens procesreglement må der ikke i appelskriftet foretages nogen ændring af sagens genstand, som den forelå for Retten. Domstolens kompetence under en appelsag er således begrænset til en bedømmelse af den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender, som er blevet behandlet i første instans. En part kan følgelig ikke for første gang for Domstolen fremsætte et anbringende, som vedkommende ikke har fremsat for Retten, idet dette ville være ensbetydende med at give parten adgang til at forelægge Domstolen – der har en begrænset kompetence i appelsager – en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten [29]. Nye klagepunkter, som ikke blev fremført for Retten, og derimod fremsættes i forbindelse med appel, skal derfor afvises [30].

68. Det fremgår ved læsningen af sagsakterne i første instans, at appellanten ikke for Retten havde fremført et klagepunkt om, at den bydende var blevet ændret i løbet af udbudsproceduren. Som Kommissionen med rette har anført, har appellanten for at godtgøre at have fremført dette klagepunkt for Retten blot henvist til sit svar på et spørgsmål fra Retten, der i øvrigt vedrørte et spørgsmål om appellantens søgsmålsinteresse. I replikken for Domstolen har appellanten for at understøtte sit argument om, at den havde fremført dette klagepunkt for Retten, henvist til punkt 17 og punkt 77 ff. i sin stævning for Retten. Ved læsning af disse punkter i stævningen fremgår det dog alene, at appellanten i forbifarten i punkt 17 havde nævnt, at Capricorn er en anden enhed end Capricorn Automotive GmbH og Capricorn Holding GmbH, dog uden heraf at

[29] I denne forbindelse henvises til senest bl.a. dom af 4.3.2021, Kommissionen mod Fútbol Club Barcelona (C-362/19 P, EU:C:2021:169, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

[30] Jf. bl.a. dom af 28.11.2019, Brugg Kabel og Kabelwerke Brugg mod Kommissionen (C-591/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:1026, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis).

udlede noget argument til støtte for sin påstand om annullation af den anden omtvistede afgørelse. Følgelig skal klagepunktet om, at den bydende var blevet ændret i løbet af udbudsproceduren, efter min opfattelse afvises.

69. På baggrund af ovenstående betragtninger skal det fjerde anbringendes første led efter min opfattelse forkastes.

3. Det fjerde anbringendes andet led vedrørende urigtig gengivelse af skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014

a) Parternes argumenter

70. Med det fjerde anbringendes andet led har appellanten bestridt den appellerede doms præmis 151-156 og gjort gældende, at Retten – da den fortolkede en skrivelse fra Deutsche Bank af 10. marts 2014, som Capricorn havde vedlagt sit bud under udbudsproceduren, i den forstand, at tilsagnet i skrivelsen havde bindende karakter – gengav denne skrivelses indhold urigtigt, hvorfor dommen er behæftet med urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og af et bevis.

71. Appellanten har gjort gældende, at den for Retten havde oplyst, at denne skrivelses sidste side indeholdt en udtrykkelig meddelelse med overskriften »VIGTIG INFORMATION«, som udtrykkeligt anførte følgende: »Herværende fortegnelse over betingelser (term sheet) har kun drøftelsesformål og har ikke til formål at skabe juridiske forpligtelser mellem os« [31]. Denne skrivelses ikke-bindende karakter bekræftes endvidere i andre sætninger i det samme dokument [32].

72. Det følger heraf, at Deutsche Bank på en klar og utvetydig måde havde oplyst, at banken ikke følte sig bundet af den pågældende skrivelse. Ved derimod at konstatere, at Deutsche Bank følte sig bundet heraf, gengav Retten dens indhold urigtigt. Som en konsekvens heraf er konklusionen i den appellerede doms præmis 156 om, at det ikke fremgår, at Kommissionen burde have haft betænkeligheder med hensyn til, om skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014 var bindende, fejlagtig. Eftersom det af denne skrivelses indhold fremgik tydeligt, at Deutsche Bank ikke følte sig bundet, var sammenligningen med tidligere skrivelser mellem Capricorn og banken ikke relevant for at vurdere skrivelsens bindende karakter.

73. Kommissionen har bestridt appellantens argumenter.

b) Bedømmelse

74. I den appellerede doms præmis 151-155 besvarede Retten appellantens argument om, at skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014 ikke udgjorde en bindende finansieringsgaranti, som understøttede Capricorns bud, og efterprøvede i denne forbindelse, om Kommissionens undersøgelse, som stemte overens med de tyske myndigheders analyse, gjorde det muligt at fjerne al tvivl med hensyn til denne skrivelses bindende karakter.

[31] Den originale engelske version er affattet således: »IMPORTANT NOTICE: […] This term sheet is for discussion purposes only and is not intended to create any legally binding obligation between us.«

[32] Der er tale om følgende sætninger: »This document does not constitute advice, or an offer (of any type), invitation to offer or recommendation, to you. If after making your own assessment you independently decide you would like to pursue a specific transaction with us there will be separate offering or other legal documentation, the terms of which will (if agreed) supersede any indicative and summary terms contained in this document. We therefore do not accept any liability for any direct, consequential or other loss arising from reliance on this document.«

75. I denne sammenhæng konstaterede Retten for det første, at det i skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014 er anført, at banken er rede til at yde Capricorn et lån på 45 mio. EUR, og at betingelserne for denne finansiering er beskrevet i detaljer, hvilket synes at være tegn på en grundig undersøgelse og en udveksling af oplysninger mellem banken og køberen. For det andet anførte Retten, at der i skrivelsen flere gange henvises til det tilsagn, som Deutsche Bank giver Capricorn i medfør af den nævnte skrivelse. For det tredje fandt Retten, at sammenligningen af denne skrivelse med to andre foreløbige, ikke-bindende skrivelser fra Deutsche Bank af 17. og 25. februar 2014 bekræfter den bindende karakter af den omhandlede skrivelse. Endelig påpegede Retten, at det i skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014 er anført, at bankens tilsagn er underlagt tre betingelser, som kun giver Deutsche Bank mulighed for at trække sit tilsagn tilbage, hvis ikke købet bliver gennemført på de fastsatte betingelser.

76. Det følger af fast retspraksis, at når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, er Domstolen i henhold til artikel 256 TEUF alene kompetent til at gennemføre en kontrol med den retlige kvalificering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, som er blevet draget heraf. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder udgør derfor ikke, medmindre der er tale om en urigtig gengivelse af de for Retten fremlagte beviser, et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret [33].

77. Det følger af Domstolens faste praksis, at en urigtig gengivelse af omstændighederne skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne [34]. Selv om en urigtig gengivelse kan bestå i fortolkningen af et dokument i strid med indholdet heraf, skal den desuden fremgå åbenbart af sagens akter, der er forelagt Domstolen, og den forudsætter, at Retten åbenbart har overskredet grænserne for en rimelig bedømmelse af disse beviser. Det er i denne forbindelse ikke tilstrækkeligt at godtgøre, at et dokument kan være genstand for en anden fortolkning end den, som Retten lagde til grund [35].

78. I den foreliggende situation skal Domstolen derfor fastlægge, om det ved undersøgelsen af skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014 og de til sagsakterne indgivne dokumenter på åbenbar vis fremgår, at Retten ændrede rækkevidden af denne skrivelse. Jeg mener ikke, at det forholder sig sådan.

79. Som i øvrigt anført af Retten i den appellerede doms præmis 152 og 153 fremgår det faktisk ved læsning af den omhandlede skrivelse, at Deutsche Bank flere gange bekræftede sin hensigt om og sit tilsagn til at yde finansieringen til Capricorn [36]. Skrivelsen er undertegnet af to personer fra den øverste ledelse (direktøren og den administrerende direktør) i Deutsche Bank, hvilket i øvrigt efter min opfattelse er et tegn på, at banken havde til hensigt at binde sig til indholdet af skrivelsen.

[33] Jf. bl.a. dom af 28.1.2021, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen (C-466/19 P, EU:C:2021:76, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

[34] Jf. bl.a. dom af 10.3.2021, Ertico – ITS Europe mod Kommissionen (C-572/19 P, EU:C:2021:188, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis).

[35] Jf. dom af 28.1.2021, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen (C-466/19 P, EU:C:2021:76, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

[36] Faktisk begynder skrivelsen med følgende sætning: »We are pleased to confirm the terms and conditions on which Deutsche Bank […] is willing to arrange and underwrite the financing […].« Skrivelsens afsnit 1 med overskriften »Financing« indeholder følgende sætning: »We are pleased to confirm the terms on which […, Deutsche Bank…] is willing to underwite […] 100% of a loan facility.« Skrivelsens afsnit 10 med overskriften »Commitment expiry« fastsætter start- og sluttidspunktet for skrivelsens bindende karakter.

80. En fortolkning af denne skrivelse i den forstand, at de i skrivelsen omhandlede tilsagn er bindende, bekræftes – som Retten i øvrigt konstaterede i den appellerede doms præmis 154 – af undersøgelsen af to andre skrivelser fra Deutsche Bank før skrivelsen af 10. marts 2014, som også er blevet indgivet til sagsakterne, den ene af 17. februar 2014 og den anden af 25. februar 2014. Undersøgelsen af disse skrivelser viser først og fremmest, at de indeholder en helt anden sprogbrug end sproget i skrivelsen af 10. marts 2014 og udtrykkeligt angiver, at Deutsche Bank ikke ville binde sig[37]. En sammenligning af deres formulering med den i skrivelsen af 10. marts 2014 fremhæver derfor, at den sidstnævnte skrivelse har bindende karakter. Endvidere viser disse skrivelser, at skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014 repræsenterer den afsluttende fase i forhandlingsprocessen mellem banken og Capricorn. Som Retten påpegede, præciserer skrivelsen af 10. marts 2014, at Deutsche Banks tilsagn er underlagt tre betingelser, som dog ligger helt uden for Deutsche Banks kontrol[38].

81. Som appellanten har anført, indeholder skrivelsen af 10. marts 2014 ganske vist et bilag, »Appendix A«, benævnt »Term Sheet«, som også er dateret 10. marts 2014. På dette bilags første side genfindes oplysningen »udkast« (draft) og angives udtrykkeligt, at bilaget har »vejledende« karakter (indicative terms and conditions). Bilaget henviser desuden til den vigtige information på den sidste side, som har det af appellanten nævnte indhold og er gengivet i punkt 71 ovenfor.

82. Konstateringen af, at de præcise vilkår i skrivelsens bilag har karakter af udkast, og det tilsyneladende standardiserede indhold i slutningen af bilaget kan ganske vist give anledning til forvirring om, hvorvidt bilaget og dermed de i bilaget oplyste præcise vilkår og betingelser for finansiering er af bindende karakter, men de kan ikke sætte spørgsmålstegn ved den bindende karakter af skrivelsen i sig selv og af Deutsche Banks tilsagn til at yde Capricorn et lån på 45 mio. EUR, som udtrykkeligt er oplyst i denne skrivelse. Selv om de af appellanten anførte elementer kan så tvivl om bilagets bindende karakter, kan de ikke sætte spørgsmålstegn ved den bindende karakter af det i skrivelsen indeholdte tilsagn, og dette gør sig desto mere gældende i lyset af de ovenfor i punkt 79 og 80 anførte overvejelser.

83. På grundlag af den ovenstående undersøgelse mener jeg, at det ikke åbenbart fremgår af de sagsakter, der er forelagt Domstolen – hvilket derimod ifølge den ovenfor i punkt 77 nævnte retspraksis er påkrævet for at konstatere, at et dokument er blevet gengivet urigtigt – at Retten åbenbart har overskredet grænserne for en rimelig bedømmelse af skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014. Følgelig skal også det fjerde anbringendes andet led efter min opfattelse forkastes.

[37] I skrivelsen af 17.2.2014 påpeges udtrykkeligt skrivelsens ikke-bindende karakter (som det kan udledes af den udtrykkelige vending, hvorefter »this letter does not constitute a commitment on the part of, or engagement of, DB or any of its affiliates«). Denne skrivelse synes at udgøre det første trin af forhandlingsprocessen, sådan som det kan udledes af skrivelsens følgende sætning: »DB is pleased to inform you that […] we […] are confident in our ability to underwrite the Financing Transaction to finance, in part, the Transaction.« Skrivelsen af 25.2.2014 udgør derimod tilsyneladende et mere avanceret trin af forhandlingen, hvor køberen informeres om dels, at kreditudvalget i princippet har accepteret underskrivelsen af finansieringen, men at der er brug for andre interne autorisationer, dels, at due diligence-proceduren endnu ikke er fuldstændigt afsluttet.

[38] Som det fremgår af denne skrivelses afsnit 2, omfatter disse betingelser i) gennemførelse af transaktionen, ii) ingen væsentlige ændringer med hensyn til de erhvervede aktiver og iii) ingen ulovlighed hvad angår finansieringen.

4. Det fjerde anbringendes tredje led vedrørende Capricorns manglende solvens

a) Parternes argumenter

84. Med det fjerde anbringendes tredje led har appellanten kritiseret Retten for i den appellerede doms præmis 147-161 ikke at have undersøgt de i første instans fremførte argumenter vedrørende den dårlige økonomiske situation for flere selskaber i den koncern, som Capricorn var en del af, og dennes ejer. Disse argumenter godtgør, at Capricorn på intet tidspunkt rådede over en sikret finansiering, i modsætning til, hvad Kommissionen lagde til grund i 242., 247., 261. og 277. betragtning til den endelige afgørelse.

85. Kommissionen har bestridt appellantens argumenter.

b) Bedømmelse

86. Det fremgår af stævningen for Retten, at appellanten havde påberåbt sig en række elementer for at godtgøre, at den koncern, som Capricorn var en del af, og dennes ejer havde haft alvorlige økonomiske vanskeligheder allerede fra og med 2012, og derfor meget lang tid inden købet af aktiverne ved udbudsproceduren.

87. Appellanten havde blot fremført disse elementer for at vise, at Kommissionen i den endelige afgørelse havde begået en fejl med hensyn til Capricorns evne til at betale prisen og derfor til at opfylde det kriterium om sikkerhed for transaktionens finansiering, som var fastsat til udvælgelse af de investorer, som havde interesse i at købe Nürburgrings aktiver [39].

88. Som Kommissionen selv i øvrigt har erkendt, fremgår det i denne forbindelse ved læsning af den appellerede dom, at Retten ikke udtrykkeligt besvarede disse argumenter. En indirekte begrundelse som omhandlet i den ovenfor i punkt 43 nævnte retspraksis kan måske, ved en lidt anstrengt fortolkning, udledes af den appellerede doms præmis 158, hvori Retten efter at have konstateret den bindende karakter af skrivelsen fra Deutsche Bank af 10. marts 2014 konkluderede, at det på grundlag af de af appellanten fremførte argumenter ikke var muligt at fastslå, at Kommissionen burde have haft betænkeligheder hvad angår opfyldelsen af kravet om en bindende finansieringsgaranti, som henhørte under kriteriet om transaktionssikkerhed.

89. For så vidt som Rettens dom måtte være behæftet med en begrundelsesmangel i denne henseende, skal det under alle omstændigheder påpeges, at ifølge fast retspraksis, selv hvis præmisserne i en dom afsagt af Retten indeholder en tilsidesættelse af EU-retten, men konklusionen er berettiget af andre retlige grunde, må appellen dog forkastes [40].

90. I denne sammenhæng vil jeg påpege, at retmæssigheden af en afgørelse om statsstøtte af Unionens retsinstanser skal vurderes i forhold til de oplysninger, som Kommissionen kunne råde over på det tidspunkt, da den vedtog den [41].

[39] Jf. bl.a. 48. betragtning til den endelige afgørelse.

[40] Jf. i denne retning senest dom af 25.2.2021, Dalli mod Kommissionen (C-615/19 P, EU:C:2021:133, præmis 165 og den deri nævnte retspraksis). Denne retspraksis finder også anvendelse på begrundelsesmangler. Jf. i denne forbindelse dom af 19.3.2020, ClientEarth mod Kommissionen (C-612/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:223, præmis 39 og 40).

[41] Jf. dom af 20.9.2017, Kommissionen mod Frucona Košice (C-300/16 P, EU:C:2017:706, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis).

91. Over for Retten gjorde Kommissionen gældende og har for Domstolen gentaget, at den på tidspunktet for vedtagelse af den endelige afgørelse ikke rådede over de oplysninger, som ligger til grund for det af appellanten i første instans fremsatte klagepunkt i denne henseende, og endvidere har appellanten på ingen måde godtgjort for Domstolen, at det forholdt sig således.

92. I lyset heraf finder jeg, at det fjerde anbringendes tredje led ikke kan tiltrædes.

5. Det fjerde anbringendes fjerde led vedrørende salgsprocedurens fortsættelse efter tildelingen af Nürburgrings aktiver til Capricorn, som fandt sted den 11. marts 2014

a) Parternes argumenter

93. I det fjerde anbringendes fjerde led har appellanten bestridt det ræsonnement, på baggrund af hvilket Retten i den appellerede doms præmis 162-168 forkastede de argumenter, hvormed appellanten havde bestridt, at salgsproceduren var fortsat efter tildelingen af Nürburgrings aktiver til Capricorn den 11. marts 2014.

94. Appellanten hævder, at Retten, da den konkluderede, at Kommissionen ikke havde haft pligt til at tage højde for dette element, tilsyneladende lagde til grund, at spørgsmålet om at indlede en formel undersøgelsesprocedure alene kan vedrøre forhold, der opstår før beslutningen om tildeling. Denne bedømmelse er behæftet med retlige fejl. Ifølge appellanten skulle den indledende undersøgelsesprocedure nemlig ikke opfattes som afsluttet på tidspunktet for tildelingen af aktiverne den 11. marts 2014, men først da Kommissionen den 1. oktober 2014 traf sin afgørelse.

95. Ifølge Retten repræsenterede den formelle retsakt om tildeling af aktiverne en form for »skæringsdato«, hvorefter Kommissionen ikke havde pligt til at tage hensyn til de yderligere oplysninger, som den måtte få kendskab til frem til tidspunktet for den afgørelse, hvormed den afsluttede den indledende undersøgelsesprocedure. I modsætning til Rettens konklusion er det afgørende element inden for rammerne af Kommissionens indledende undersøgelse ikke, om appellanten efter sin klage i december 2013 ville have kunnet indgive en ny klage eller ej, men om Kommissionen, sådan som påkrævet ifølge retspraksis, rådede over alle oplysninger, som den objektivt kunne råde over. Appellanten har endvidere anført, at Retten gengav de af appellanten fremsatte beviser urigtigt.

96. Kommissionen har bestridt appellantens argumenter.

b) Bedømmelse

97. Med det fjerde anbringendes fjerde led har appellanten bestridt det ræsonnement, på grundlag af hvilket Retten i den appellerede doms præmis 165-168 forkastede dens klagepunkt om salgsprocedurens fortsættelse efter tildelingen af Nürburgrings aktiver til Capricorn, som fandt sted den 11. marts 2014.

98. I denne del af den appellerede dom tog Retten først og fremmest udgangspunkt i, at Kommissionens undersøgelse havde haft til formål at bestemme, om udbudsproceduren havde været åben, gennemsigtig, ikke-diskriminerende og ubetinget, for at efterprøve, om Nürburgrings aktiver var blevet solgt til markedspris. På denne baggrund fandt Retten, at den angivelige støtte, som Kommissionen burde have fastslået i den anden anfægtede afgørelse (og som ifølge

appellanten svarede til forskellen mellem den pris, som Capricorn havde betalt for Nürburgrings aktiver, og disse aktivers markedspris), eventuelt var blevet tildelt Capricorn den 11. marts 2014, på datoen for aktivernes tildeling til sidstnævnte og for underskrivelsen af den købskontrakt, der havde fastsat den købspris, som Capricorn skulle betale for de omhandlede aktiver.

99. Retten fandt følgelig, at de forhold, der opstod efter denne dato, som f.eks. Capricorns salg til en senere erhverver af den andel, som Capricorn ejede i det middel, der var blevet anvendt til køb af Nürburgrings aktiver, ikke var relevante for undersøgelsen af spørgsmålet om, hvorvidt der eventuelt var blevet ydet støtte til Capricorn under udbudsproceduren. Retten afsluttede herefter sit ræsonnement med, at appellanten, hvis denne ligeledes ville have haft Kommissionen til at undersøge, om der forelå ny støtte som følge af den angivelige fortsættelse af salgsproceduren efter vedtagelsen af den anden anfægtede afgørelse, skulle have indgivet en ny klage desangående.

100. I denne forbindelse mener jeg først og fremmest, at klagepunktet om Rettens urigtige gengivelse af beviser skal forkastes. Appellanten har nemlig på ingen måde præciseret de elementer, på hvilke en eventuel urigtig gengivelse er baseret.

101. Hvad angår klagepunktet om Rettens fejlagtige bedømmelse vil jeg påpege, at det som nævnt ovenfor i punkt 90 fremgår af fast retspraksis, at retmæssigheden af en afgørelse om statsstøtte af Unionens retsinstanser skal vurderes i forhold til de oplysninger, som Kommissionen kunne råde over på det tidspunkt, da den vedtog den.

102. Som appellanten med rette har gjort gældende, skal det i denne sammenhæng fremhæves, at den indledende undersøgelsesprocedure vedrørende statsstøtte afsluttes, når Kommissionen træffer en af de i artikel 4 i forordning nr. 659/1999 fastsatte afgørelser, og ikke på et tidligere tidspunkt som eksempelvis ved afslutningen af en udbudsprocedure i form af tildeling af de af proceduren omfattede goder.

103. Det kan derfor ikke udelukkes, at nye og relevante forhold, som Kommissionen ikke havde kendskab til på tidspunktet for afslutningen af udbudsproceduren, kan opstå, inden Kommissionen træffer sin afgørelse. Jeg mener, at Kommissionen i en sådan situation ikke er undtaget fra pligten til i sin undersøgelse at tage højde for nye relevante forhold, alene fordi den har opnået kendskab hertil efter afslutningen af udbudsproceduren. Det kan ligeledes heller ikke udelukkes, at vurderingen af disse forhold skal foranledige Kommissionen til at ændre sin vurdering af, hvorvidt der foreligger støtte.

104. I modsætning til den sidste sætning i den appellerede doms præmis 166 er det efter min opfattelse derfor ikke retligt korrekt at konkludere, at forhold, der opstår efter afslutningen af en udbudsprocedure ved tildeling af de af proceduren omfattede goder, under ingen omstændigheder kan være relevante for undersøgelsen af spørgsmålet om, hvorvidt der eventuelt er ydet støtte inden for rammerne af udbudsproceduren.

105. Med hensyn til den foreliggende sag vil jeg endvidere påpege, at de af appellanten i første instans fremførte argumenter vedrørende forhold, der var opstået efter afslutningen af udbudsproceduren, ikke sigtede mod, at Kommissionen skulle undersøge, om der forelå ny støtte som følge af den angivelige fortsættelse af salgsproceduren – i modsætning til, hvad der fremgår af den appellerede doms præmis 167 og som gjort gældende af Kommissionen – men mod at bestride den ikke-gennemsigtige og diskriminerende karakter af den udbudsprocedure, som havde ført til salg af Nürburgrings aktiver til Capricorn.

106. Det følger af ovenstående betragtninger, at den appellerede dom efter min opfattelse er behæftet med en retlig fejl, for så vidt som Retten forkastede appellantens argumenter om salgsprocedurens fortsættelse efter tildelingen af Nürburgrings aktiver til Capricorn, som fandt sted den 11. marts 2014, under hensyntagen til, at disse argumenter vedrørte forhold, der var opstået efter afslutningen af udbudsproceduren.

107. Som det fremgår af den ovenfor i punkt 89 nævnte retspraksis, må appellen imidlertid forkastes, selv hvis præmisserne i en dom afsagt af Retten indeholder en tilsidesættelse af EU-retten, men konklusionen er berettiget af andre retlige grunde.

108. I denne forbindelse vil jeg anføre, at det af appellanten i første instans fremsatte anbringende i det væsentlige var baseret på den omstændighed, at køberen og sælgerne efter realiseringen af det første salg havde indgået en sikkerhedsaftale om betaling af raterne af købsprisen, hvorefter aktiverne i tilfælde af fortsat udestående betaling af den anden rate af købsprisen skulle videresælges, hvilket efterfølgende reelt indtraf.

109. Jeg mener, at denne omstændighed, som fandt sted efter tildelingen af Nürburgrings aktiver som et resultat af afslutningen af udbudsproceduren, og som derfor ikke kunne være kendt på tidspunktet for tildelingen af disse goder, ikke i mangel af yderligere elementer i sig selv kan anses for at kunne godtgøre, at den første procedure blev gennemført på ikke-gennemsigtig og diskriminerende vis og således medførte, at disse aktiver blev solgt til en pris, som ikke stemte overens med en markedspris.

110. Det følger af ovenstående betragtninger, at også det fjerde anbringendes fjerde led efter min opfattelse skal forkastes.

6. Det fjerde anbringendes femte led vedrørende en begrundelsesmangel i den appellerede dom

a) Parternes argumenter

111. Med det fjerde anbringendes femte led har appellanten bestridt den appellerede doms præmis 173-176, hvori Retten forkastede de argumenter, som appellanten havde fremført i første instans, og som er opsummeret i dommens præmis 170 og 171. Appellanten har gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 170 og 171 blot gengav en kort sammenfatning af dens argumenter uden på nogen måde at undersøge dem eller anføre grundene til, at de blev forkastet. Som en konsekvens heraf er den appellerede dom behæftet med en begrundelsesmangel, urigtig gengivelse af de af appellanten fremlagte beviser og en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 107 TEUF og 108, stk. 3, TEUF.

112. Kommissionen har gjort gældende, at det fjerde anbringendes femte led skal forkastes. Kommissionen har erkendt, at Retten anførte en kortfattet begrundelse, men at denne begrundelse er tilstrækkeligt klar. Alle klagepunkter, som er opsummeret i den appellerede doms præmis 170, og den i præmis 171 nævnte indgåelse af forpagtningsaftalen vedrører forhold, som først opstod efter underskrivelsen af købskontrakten ved afslutningen af tildelingsproceduren og således var irrelevante for undersøgelsen.

b) Bedømmelse

113. I den appellerede doms præmis 170-175 undersøgte Retten det tredje led i appellantens tredje anbringende vedrørende den omstændighed, at salg af Nürburgrings aktiver til Capricorn udgjorde ny statsstøtte. I præmis 170 opsummerede Retten fire af de af appellanten fremførte argumenter, og i præmis 171 opsummerede Retten et argument om forpagtningsaftalen vedrørende Nürburgrings aktiver.

114. Som Kommissionen selv har erkendt, besvarede Retten ikke disse argumenter, men begrænsede sig til i den appellerede doms præmis 173 at henvise til »de grunde, der er anført i præmis 138-158 ovenfor, [der ikke giver] anledning til at fastslå, at Kommissionen burde have haft betænkeligheder med hensyn til, om udbudsproceduren var gennemsigtig og ikke-diskriminerende«, og tilføjede i den efterfølgende præmis, at »[det ligeledes fremgår] af disse grunde, at den undersøgelse, som Kommissionen foretog, og som udmøntede sig i vedtagelse af den anden anfægtede afgørelse, gjorde det muligt at fjerne al tvivl med hensyn til, om køberen havde opnået en uretmæssig fordel i forbindelse med forpagtningsaftalen vedrørende Nürburgrings aktiver eller de øvrige betingelser for betaling af købsprisen for de omhandlede aktiver«.

115. Jeg betvivler, at en begrundelse af denne art, som bygger på en simpel og generisk henvisning til andre dele af dommen, uden nogen som helst yderligere forklaring, er – i det mindste i den foreliggende situation – forenelig med Rettens begrundelsespligt som defineret i den ovenfor i punkt 41-44 nævnte retspraksis. Denne begrundelse gør det ikke muligt, end ikke indirekte, at følge Rettens ræsonnement, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne afgørelse, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret.

116. For så vidt angår Kommissionens argument om, at Retten på logisk vis indirekte forkastede de omhandlede argumenter, fordi de vedrørte forhold, der var opstået efter underskrivelsen af købskontrakten, og som således ikke havde kunnet påvirke fastsættelsen af den relevante købspris i overensstemmelse med den ovenfor i punkt 58 nævnte retspraksis, vil jeg for det første påpege, at det på ingen måde fremgår af den appellerede doms præmis 173 og 174, at dette udgør grunden til, at Retten forkastede disse argumenter. For det andet skal det fremhæves, at såfremt den af Kommissionen påberåbte grund eventuelt kan gælde for det andet, det tredje og det fjerde argument nævnt i præmis 170[42], synes den imidlertid ikke at kunne gælde for det første af disse argumenter, fordi den omhandlede modregning af 6 mio. EUR tilsyneladende var fastsat i købskontrakten. Denne grund kan heller ikke gælde for de i den appellerede doms præmis 171 nævnte argumenter vedrørende forpagtningsaftalen, der synes at være blevet forhandlet før underskrivelsen af købskontrakten. For det tredje kan det under alle omstændigheder ikke udelukkes, som nævnt i punkt 104 ovenfor, at forhold, der opstår efter afslutningen af en udbudsprocedure ved tildeling af de af proceduren omfattede goder, kan være relevante for undersøgelsen af spørgsmålet om, hvorvidt der eventuelt er ydet statsstøtte. Derfor er den omstændighed, at visse forhold opstår efter afslutningen af udbudsproceduren, ikke i sig selv tilstrækkelig til at anse disse forhold for at være helt irrelevante.

117. På baggrund af de ovenfor anførte betragtninger mener jeg, at den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesmangel, og i konsekvens heraf at det fjerde anbringendes femte led skal tiltrædes.

[42] Dvs. udsættelsen af betalingen af den anden rate af købsprisen, afkald på boden og salget af aktiverne til en senere erhverver.

C. Det femte anbringende vedrørende utilstrækkelig begrundelse for den anden omtvistede afgørelse

1. Parternes argumenter

118. Med det femte anbringende har appellanten bestridt, at Retten i den appellerede doms præmis 182-189 forkastede dens argument om, at Kommissionen havde tilsidesat sin begrundelsespligt.

119. Ifølge appellanten er det umuligt at identificere grundene til, at Kommissionen i 240. og 247. betragtning til den endelige afgørelse fastslog, at Forbundsrepublikken Tyskland havde solgt Nürburgrings aktiver ved en åben, gennemsigtig, ikke-diskriminerende og ubetinget budprocedure til den bydende, der havde indgivet det højeste bud med en sikret finansiering. Det fremgår heller ikke klart, hvorfor og på hvilket retsgrundlag Kommissionen i 285. betragtning til den endelige afgørelse konkluderede, at salget af Nürburgrings aktiver ikke udgjorde statsstøtte. Det eneste klare element er, at denne konklusion ikke vedrører salget inden for »foranstaltning 15«, defineret i 38. betragtning til den endelige afgørelse. Denne betragtning omhandler derimod andre salgstransaktioner til andre virksomheder, som havde fundet sted lang tid inden gennemførelsen af udbudsproceduren. Det står heller ikke klart, hvorfor Kommissionens grundlæggende afgørelse om, at salget til Capricorn ikke udgjorde statsstøtte, ikke blev anført selvstændigt og udtrykkeligt i den endelige afgørelses konklusion.

120. Kommissionen har gjort gældende, at det femte anbringende skal afvises eller under alle omstændigheder forkastes.

2. Bedømmelse

121. For så vidt angår det femte anbringende skal det påpeges, at ifølge fast retspraksis skal et anbringende, som udgør en simpel gentagelse af de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, afvises [43].

122. Det skal i denne forbindelse fremhæves, at appellanten i sin appel blot har gentaget argumenter, der allerede er blevet fremført i første instans vedrørende begrundelsesmangel i den anden omtvistede afgørelse, uden at bestride det ræsonnement, på baggrund af hvilket Retten forkastede disse argumenter i den appellerede dom. Jeg mener derfor, at det femte anbringende skal afvises.

123. For fuldstændighedens skyld skal jeg tilføje, at jeg er enig med Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 182-189, hvortil jeg henviser, hvorved appellantens ovennævnte argumenter vedrørende den angivelige utilstrækkelige begrundelse for den anden omtvistede afgørelse blev forkastet.

[43] I denne forbindelse henvises til bl.a. kendelse af 3.9.2019, ND og OE mod Kommissionen (C-317/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2019:688, præmis 27 og 28 og den deri nævnte retspraksis).

V. Forslag til afgørelse

124. Under hensyn til ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»– Det fjerde anbringendes femte led i den af Ja zum Nürburgring eV. iværksatte appel tiltrædes.

– Det fjerde anbringendes øvrige led og det femte anbringende i samme appel forkastes.«